

důvodů takové odněti (odstranění zabavené mouky, by úřad s ní nakládati nemohl, pokud se týče zabránění úřadu, by s ní nakládati mohl), v tom, že obžalovaný zabavenou mouku vydati nechtěl, pokud se týče, že vydání mouky odepřel. Pojem onen není však naplněn již trpným chováním se pachatelovým, není naplněn pouhou pachatelovou neposlušností vůči výzvě úřadu, by vydal věc, pakliže pachatel věc v držení ještě měl, a zmocněnci úřadu je volno, věc pachateli odebrati. Pojem onen vyžaduje pozitivní, činné jednání pachatelovo, jímž se úřadu překazí zamýšlené jím další nakládání s věcí sekvestrovanou, zabavenou neb obstavenou. K takové pozitivní činnosti stěžovatelově poukazuje sice seznání svědka **Maxe M-a**, že obžalovaný neodepřel pouze a prostě vydání mouky, nýbrž řekl, že mouky n e m á, a že obžalovaný z a b r á n i l svědkovi vchod do místností svého bytu a že svědek, jelikož se obžalovaný strašně při tom rozčiloval, odešel, aby nedošlo k dalším výstupům. Neboť tato výpověď poukazuje k tomu, že obžalovaný buď mouku již odstranil, anebo byla-li ještě v jeho bytě, znemožnil zmocněnci úřadu, by mouky se uchopil. Přes to nalézací soud opomenul důsledkem mylného názoru, že odnětím věci úřadu jest již odepření vydání, toto udání svědkovo, a neučinil příslušných zjištění, aniž neuvažoval a zjistil, zda stěžovatel byl si vědom toho, že mouka byla zabavena. Výrok, odsuzující stěžovatele pro přestupek §u 3 zákona o maření exekuce není opodstatněn zjištěnými skutečnostmi, spočívá na nesprávném použití zákona a bylo jej z důvodu čís. 9 lit. a) §u 281 tr. ř. zrušiti.

Čís. 1142.

Vybízení zaměstnavatelů, by nepřijímali zaměstnanců určité národnosti, jest činem nemravným ve smyslu §u 305 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. března 1923, Kr II 583/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 17. července 1922, jímž byl obžalovaný sprostěn dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle §u 305 tr. zák. — zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud neshledává ve zjištěném výroku obžalovaného, že jest nutno apelovati na zaměstnavatele, by zaměstnanců české národnosti nepřijímali, žádné nemravnosti, nýbrž jen starost o zaměstnance bez místa, protože obžalovaný jako předseda spolku pro sprostředkování míst pro obchodní a průmyslové zaměstnance — spolku německých zaměstnanců — je povinen, aby se staral o členy spolku, by tito dostali uprázdněná místa. Právem napadá zmateční stížnost veřejného obžalobce z důvodu čís. 9 a) §u 281 tr. ř. tyto úvahy, z nichž obžalovaný byl sprostěn nalézacím soudem z obžaloby pro přečin §u 305 tr. zák., jako právně

mylné, dovozujíc, že nalézací soud zaměňuje pojmy pohnutky a úmyslu. Lze připustiti, že pohnutkou obžalovaného byla starost o umístění nezaměstnaných členů spolku, jehož předsedou jest, a že tomuto náleží povinnost, býti členům nápomocen, aby získali zaměstnání a výdělek. Než bezzávadná tato pohnutka neopravňovala obžalovaného, by úkolu svého zhostil se způsobem závadným a bezprávným. Národnost jednotlivce jest až na nečetné výjimky výsledkem rodu a výchovy. Příslušenství k té oné národnosti je tedy po více podmíněno okolnostmi mimo vůli jednotlivcovu. Příčí se proto zásadám mravnosti, by se o tom, má-li se osobě nezaměstnané dostatí příležitosti ku práci a výdělku, rozhodovalo — bez ohledu na dovednost, výkonnost, píli, spolehlivost a jiné vlastnosti a na osobní poměry prácechtivých — jedině s hlediska příslušnosti jich k té oné národnosti, zejména, má-li některé osobě opatrování živobytí pro sebe a po případě pro rodinu býti stěžováno neb úplně znemožňováno jedině z příčiny, že jest národnosti, zaměstnavateli nebo jiným osobám nevítané, ačkoliv snad tu, alespoň pro nejbližší dobu, není uchazečů národnosti jiné, již pachatel nadržuje. Vybízeli tedy stěžovatel k tomu, by bylo na zaměstnavatele účinkováno v tom směru, by českých zaměstnanců nepřijímali, vybízel tím k činům s etického hlediska zavržitelným, tudíž k činům nemravným. Nezáleží na tom, zda schůze, ve které se tak stalo, měla průběh úplně klidný. Ustanovení Šu 305 tr. zák. čelí k tomu, by za účelem klidného soužití všech obyvatelů státu zachovány byly mravní a právní názory o protizákonnosti a nemravnosti toho onoho jednání. Stačí tedy nebezpečí, že mohlo býti těmito názory otřásáno a takto veřejný pokoj a řád ohrožen, třebaže k porušení tohoto pokoje a řádu ve skutečnosti nedošlo. Sprošťující výrok nalézacího soudu spočívá tudíž na nesprávném použití zákona co do pojmu schvalování činů nemravných, jest zmatečným dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. a byl zrušen.

Čís. 1143.

Rušení míru pozemního (§ 83, první věta, tr. zák.) vpádem do kostela. Vpád jest násilným, jednali-li vetřelci takovým způsobem, že by se byl oprávněný držitel (farář) marně bránil proti jejich svémocnému jednání.

(Rozh. ze dne 3. března 1923, Kr I 1/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. listopadu 1921, pokud jím byli obžalováni Ladislav H. a Alois K. dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle Šu 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.